

Dernæst foretoges:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Sognefogdernes Lønning.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1046).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 64 Stemmer.

Den følgende Sag var:

Anden Behandling af Forslag til midlertidig Lov for Færøerne om Pantsætning af Fangst.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1068).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 (se Tillæg C. Sp. 417) *samt dets Overgang til tredie Behandling* vedtoges uden Afstemning.

Man gik derpaa til:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til og Ændring i Lov af 14. April 1905 om Tvangsakkord udenfor Konkurs m. m.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 509; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 727).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (*Godskesen*): Som ærede Medlemmer vil vide, blev der allerede under Behandlingen i det andet høje Ting fra Venstres og det konservative Folkepartis Side rejst stærke Indvendinger mod Lovforslagets §§ 2 og 3. Disse Indvendinger blev gentaget af de to Partier under Lovforslagets første Behandling her i Salen, og under den Udvalgsbehandling, som derefter har fundet Sted, har de to Partier, der udgør Udvalgets Flertal, ikke kunnet overvinde deres Betæneligheder, men fundet at maatte indstille, at §§ 2 og 3 udgaar i den Skikkelse, de har i det foreliggende Lovforslag. Vi mener fremdeles, at det strider mod Panthavernes velerhvervede Rettigheder, at de, saaledes som det foreslaas, skal kunne tvinges til at opgive en Del af deres Ret ved en Afgørelse, der dog maa hvile paa et Skøn. Og der er her ikke blot Spørgsmaal om Forholdet til den enkelte Panthaver, thi det er klart, at naar en Panthaver kan være udsat for noget saadant, svækkes Kapitalens Lyst til at lade sig anbringe i de paagældende Ejendomme betydeligt, det vil sige, at Realkrediten, der er saa vigtig for Landbruget og for Landet i det hele, kommer til at lide Skade. Jeg kan i saa Henseende henvisse dels til det store Materiale, der allerede har foreligget for det andet høje Ting, og som findes aftrykt i Folketingets Udvalgsbetænkning, dels til den Erklæring, der under Landstingets Behandling er fremkommet fra Provinsbankernes Forening, og som findes aftrykt i Landstingets Udvalgsbetænkning.

Vi maa altsaa med Hensyn til det almindelige villiesbestemte Pant tage afgjort Afstand fra Lovforslaget, men derimod gør de Hensyn, jeg fremhævede — og navnlig Hensynet til Realkrediten — sig ingenlunde paa samme Maade gældende, hvor der er Tale om det, Juristerne kalder Retspant, nemlig Udlæg. Det er ikke fremkommet ved en Overenskomst, men derved, at en personlig Kreditor ensidigt har trængt sig frem til den Stilling, som Udlæget giver ham. Her kan Hensynet til Realkrediten altsaa ikke paa samme Maade gøres gældende, og det kan